

Από τους «Μεγάλους Κλημους»

Α Μ Φ Ι Β Ο Λ Ι Α

Στὸν ποιητὴ *Κωστή Παλαμά*.

Μουχρό, βοερό, στῆς ζήσης τ' ἀκρογιάλι,
 πού τοῦ Καιροῦ τ' ὠκεάνειο κῆμα μ' ἔχει βγάλη,
 παντοτεινὸ βουλήθηκα κ' ἐγὼ νὰ χτίσω κάτι,
 —ἓνα παλάτι,

καὶ νὰ, τὴν τέχνη καταπιάστηκα,
 νὰ μάθω τῶ ρυθμῶνε,
 αὐτὴ νὰ μάθω μόνε·
 τὴν καταπιάστηκα παιδί κι ἀναρωτῶ ἓνα γέρο,
 ἔμένα, ἀνίσως καὶ τὴν ἔμαθα ποτές, τὸ ξέρω;

Ἐναν αἰώνιον ἔρωτα ὄνειρεύτηκα
 σὰν ἦμουν εἴκοσι χρονῶνε,
 καὶ μιὰ γυναῖκ' ἀγάπησα,
 μιὰ μόνε·
 τίποτε δὲ μοῦ ἀρνήστηκε, καλόγνωμη,
 μὰ μοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά στὸ νοῦ μου σὰν τὸ φέρω,
 ἀνίσως καὶ μ' ἀγάπησε καμμιὰ φορὰ, τὸ ξέρω;
 Για νὰ γλυκάνω τότ' ἐγὼ τὸν πόνο μου
 βάλθηκα τῆς σοφίας γιὰ ν' ἀποχτήσω, πίσω,
 τὸν ἀξέτιμητο καρπὸ·
 γίς κι οὐρανὸ
 καθὼς τὸ Φάουστ τὰ σπούδαξα, καθὼς τὸ Φάουστ εἶδα,
 χωρὶς ἑλπίδα,
 πὼς τίποτε ὡς τὰ ὕστερα δὲν ξέρω,
 αὐτὸ τὸ ξέρω!

Διάβ' ἡ ζωὴ καὶ τώρα στ' ἀκρογιάλι τῆς σκυφτός,
 πού ζῶνει το ὁ Καιρός ὁ ὠκεανός,
 κάθουμαι κι ἀγναντεύω πέρα,
 τὰ πέλαγ' ἀγναντεύω ἀτέλειωτα, νύχτα καὶ μέρα,
 ὡς πού νὰ ἰδῶ τον, ὁ καλός; βαρκάρης νὰ προσβάλῃ,
 πού θὰ μὲ πάρῃ, νὰ μὲ φέρῃ ἀγάλι,
 —ὄρτσα καὶ σία!—
 πρὸς τοὺς αἰώνιους τοὺς ρυθμούς, τὸν αἰώνιον ἔρωτα
 καὶ τὴν ἀληθινή, τὴ μιὰ σοφία.
 Καὶ συλλογιέμαι: Ἐκεῖνος μιὰ φορὰ
 γιὰ βέβαια θ' ἀποφανῆ, νὰ φτάξῃ καρβαλλάρης
 πάνου στ' ἀρχαῖο του τὸ κουπί ὁ καλὸς παλιὸς βαρκάρης
 μὰ ἐτούτα, πού ἡ ψυχὴ μου λαχταρεῖ,
 θολώνουνε τὰ μάτια μου στὸ νοῦμου σὰν τὸ φέρω,
 ἀνίσως θ' ἀντικρύσω τα καμμιὰ φορὰ, τὸ ξέρω;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΥΣΗ

Ἦ κ. Καίσαρ Κονεμένος, γιὸς τοῦ μακαρίτη Ν. Κονεμένου, εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἓνα γράμμα τοῦ Καμπύση πρὸς τὸν πατέρα του, πού τὸ δημοσιεύουμε πρόθυμα, εὐχαριστώντας τον καὶ δημόσια γιὰ τὸ πολῦτιμο αὐτὸ γράμμα πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε. Ὁ κ. Κ. Κονεμένος μᾶς γράφει πὼς ἔχει κι ἄλλες πολλὲς ἐπιστολὲς τοῦ μακαρίτη πατέρα του «ἀξίας δημοσιεύσεως» κ' ἐλπίζουμε νὰ μᾶς τίς στείλῃ κι αὐτές.

ὁδὸς Οἰκονόμου 15 Ἀθήνα.

Σεβαστέ μου κ. Κονεμένε,

Ἐνάμιση μῆνα τώρα, ἀν ἐξαίρεσει κανεὶς δυὸ τρεῖς μέρες πού ἔρριξε χιόνι, ἔχουμε ἀνοιξη, ἥλιο καὶ ζεστασιά, κ' ἐγὼ ἐνάμιση μῆνα ἔχω ἓνα βρογχικὸ συνάχι καὶ ἰφλουέντζα κι ὄλο βήχου καὶ κονιεύω ἀληθινὰ νὰ γίνω νευρικός με τέττια κατάσταση.

Μέσα στὸν ἐνάμιση ἀφτὸ μῆνα εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ λάβω τὸ γράμμα σου καὶ τὴν εἰκόνα σου. Τὴν ἔχω στὸ γραφεῖο μου καὶ σ' εὐχριστῶ πολὺ πολὺ. Θὰ εἶναι βέβαια ἐκεῖνη πού εἶχατε σηκώσει στὴν Πάτρα στὰ 1876. Ἡ ἔκφρασή της μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ γλυκεῖα καὶ πολὺ ζωηρὴ· ἀν εἴσουν τότες πιὸ γλυκὸς καὶ ζωηρός, νιόθω πὼς θὰ εἴσουν ἀληθινὰ ἄντρας. Πρέπει νὰποφασίσῃς νὰ σηκώσεις καὶ τώρα μιὰν ἀλλη καὶ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο ἓνα ἀντίτυπο. Ρωτοῦσα γιὰ σένα τὸν κ. Μαρμπή καὶ τὸν κ. Πασαγιάννη πού εὐτύχησε νὰ σὲ γνωρίσει προσωπικῶς στοὺς Κορφούς καὶ μοῦπαν, πὼς πολὺ πολὺ καλὰ στέκεσαι καὶ τώρα.

... Ἀκόμα καὶ τὸ ἀξέχαστό μου ἐκεῖνο διήγημα γιὰ τὸν περιέργου ἄνθρωπο τοῦ χιβαρτάου, αἰστάνουμου, πὼς εἶταν τὸ καλλιτεχνικὸ ξεχείλισμα κάποις ἐπιστημονικῆς μέθης.—Ξέρω τόσο λίγα, πού ντεριέμαι νὰ λέω καὶ τὴν ἀπλή μου τὴν ἰδέα, ἀπάνω σὲ ζητήματα ἐπιστημονικά. Ὅμως μαντέβω πιὰ τὰ περσότερο. Σπούδασα τόσο λίγο τὴ φυσιολογία καὶ τὴ συγκριτικὴ ἀνατομία κι ἡ μεγαλητέρα μου λύπη σήμερις εἶναι πού δὲν ἔχω καθόλου καιρό, νὰ ἐξακολουθήσω τὴ σπουδὴ μου καὶ σ' αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς ἐπιστήμης. 7 1/2 ὥρες τὴν ἡμέρα, μοῦ τρώει ἐργασία τοῦ γραφείου στὸ Ὑπουργεῖο πού ἐργάζομαι*), καταλαβαίνεις τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποπνευχτικὴ ἀφτὴ κούραση, κουράγιο καὶ διάθεση! . . .

Μὰ κ' ἐσύ, σεβαστέ μου κ. Κονεμένε, γιὰτὶ ἀφησες πιὰ, ἀν τὴν ἀφησες, τὴν τέχνη; Εἶχε κ' ἔχει τόση ἀνάγκη ἀπὸ τὸ μερικὸ σου, πού θὰ τῆς πρόσφερνες, ἡ φτωχιά ἀφτὴ θεά. Ἐγὼ τὸ αἰστάνουμαι καὶ τὸ λέω καὶ ἔχω μυστικὰ προαίτηση πὼς κάποια μέρα θὰ

*) Σημ. τοῦ «Νουμά». Ὁ Καμπύσης εἶταν τότες ὑπάλληλος στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.